

proloog

Pijn had voor haar niet dezelfde betekenis als voor tovenaars of mensen. Sihiri voelde wel hoe haar schouders trokken – doordat haar armen strak rond haar lichaam waren gebonden – maar het deerde haar niet. Alleen de druk op haar ogen was vervelend. En het feit dat ze niets kon zien. Blindheid moest het ergste zijn dat er was.

De stok in haar rug dwong haar sneller te lopen. Ondanks zichzelf schreeuwde Sihiri – kort maar hard – toen ze ergens in viel. Instinctief wilde ze haar val breken met haar handen, maar zelfs angst gaf haar niet de kracht om het touw los te rukken.

Toen het enige gevoelige deel van haar lichaam – de achterkant van haar nek – ergens hard tegenaan sloeg, voelde ze voor het eerst in lange tijd datgene waarover tovenaars en mensen onophoudelijk klaagden: pijn. Het trok in scherpe steken door haar rug en benen.

‘Vervloekte tovenaar,’ mompelde Sihiri binnensmonds toen ze eindelijk stillag.

Ze moest van een trap zijn af gegleden. Water drong door haar jurk. De lucht was muf, kil en klam.

‘Sta op, Magiezuiger.’ Eindelijk zei de man iets. Die drie woorden waren voldoende om de tovenaar te ontleden. De lichte trilling in zijn stem vertelde dat hij oud was. De arrogante toon wees

op de hoge positie die hij bekleedde. En de ijle noot die alleen Sihiri kon horen, werd veroorzaakt door de onvoorstelbaar krachtige magie die in zijn lichaam huisde.

Haar handen begonnen automatisch te trillen onder het strakke touw, en haar nekwervel schoof een centimeter naar rechts. Sihiri kon al bijna voelen hoe zijn oeroude magie haar lichaam binnenvloeide. Die arrogante zak zou heel anders klinken wanneer ze hem met zijn eigen kracht te lijf ging!

Ze bleef op de grond liggen, in de hoop dat hij haar overeind zou trekken, maar de tovenaar was slimmer dan dat. Hij wachtte geduldig tot ze zichzelf, kronkelend en wringend, tegen een muur omhoogwerkte.

‘Maak voort!’

‘Of wat? Ga je je magie op me loslaten?’

Sihiri wist dat het niet aan haar gezicht te zien was, maar even vreesde ze dat de man op haar voorstel zou ingaan. Ze kon lang niet alle vormen van magie absorberen. Als de tovenaar een dwangschild om haar heen wierp, zou ze daar nooit uit komen. Wanneer hij pijnsteken op haar afstuurde, zou ze onmiddellijk weer op de grond liggen kronkelen.

De man deed echter niets van dat alles, en bevestigde zo haar vermoeden: hij wist bijna niets over Magiezuigers. In de vele eeuwen dat ze zichzelf had verborgen, waren de tovenaars haar vergeten. Wat moest deze oude, machtige man verbaasd zijn geweest toen hij beseftte wat hij had gevangen. Verbaasd... en bang. Want als Magiezuigers eeuwen na hun uitroeiing weer konden verschijnen, wat konden ze dan nog meer?

De stok porde in haar ruggenwervel, op de plaats waar die in haar nek overging. Gehoorzaam liep Sihiri voor de man uit, naar het lot dat hij voor haar in petto had.

Na een paar bochten voelde ze de warmte van vuur op haar gezicht. Ze hoorde het schrapen van een keel, gevolgd door stalen platen die over elkaar schoven. Er was maar één ras zo dwaas om zich met een zwaar harnas te immobiliseren: de mensheid.

‘Uit de weg,’ beval haar gevangensbewaarder. Er klonk geen greintje warmte in zijn stem.

Zo herinnerde Sihiri zich de tovenaars: als zichzelf verheerlijkende, onmogelijk arrogante wezens. Die man zou niet eens een helpende hand uitsteken als de vier soldaten – want door hun geluiden vermoedde Sihiri dat de mensen met vier waren – voor zijn ogen stierven.

Terwijl het geschraap van steen op steen weerklonk, lachte Sihiri inwendig om haar eigen gedachten. Wellicht had iemand die alles en iedereen behalve zichzelf had gedood niet het recht om over een ander te oordelen. Nee, zo mocht ze niet denken. Er was nog niemand gestorven. Sihiri had enkel een einddatum op het leven gezet.

Ze liep verder, tot de tovenaar haar weer deed stoppen. De hoge klik van een slot dat werd geopend weerklonk, onmiddellijk gevolgd door een diepe grom. De stok duwde haar weer naar voren, maar zelfs die druk, en de vlammeende pijn die ermee gepaard ging, kon Sihiri deze keer niet in beweging zetten.

In haar vele jaren had Sihiri nooit iets gehoord wat op deze weergalmende grom leek. Ze kon niet uitmaken wat dit wezen was. Het geluid had iets menselijks, maar de lage trilling was dat allerminst. Weer een creatie van die vervloekte tovenaars!

Toen de punt van de stok haar nekwervel dreigde in te drukken, moest Sihiri wel naar binnen lopen. Met een klap sloeg de deur dicht, daarna volgden de voetstappen van de tovenaar vlak achter haar.

'Kalm, vuurdraak,' beval de man.

Het wezen brulde nu zo luid dat haar trommelvliezen trilden. Toch glimlachte Sihiri zo breed dat ze de droge huid op haar wangen voelde trekken. De woede van dat monster was niet tegen haar gericht, maar tegen haar gevangenvaarder.

'Ah, hou je mond toch,' zei de tovenaars, toen de draak al minder luid brulde. 'Kijk wat ik heb meegebracht, is ze niet mooi? Ze is voor jou.'

Het monster gromde niet meer, maar zijn briesende ademhaling kwam van alle kanten op Sihiri af. Ze moest zich in een kleine ruimte bevinden, met gladde muren die het geluid weerkaatsten.

'Je hebt een hekel aan tovenaars, maar dit is geen tovenaars. Zeg hem wat je bent!'

Pijnsteken schoten vanaf haar nekwervel naar boven en bezorgden Sihiri een verlamme hoofdpijn.

'Ik ben een Magiezuiger!' Zodra ze de woorden had uitgescreuwd, verdween de pijn. 'En jij, vuurdraak, jij bent een walgelijke tovenaarsschepping. Uit hun magie geboren!'

Ze bereikte onmiddellijk het effect waar ze op uit was: het wezen brulde nog harder dan eerst.

De tovenaars riep iets, maar zelfs Sihiri's scherpe oren konden hem niet verstaan boven het geloei van de draak uit. Wel voelde ze hoe de oude man een beschermerschild om zich heen trok, en plotseling was er overal vuur. Wat een onverwacht geluk! Sihiri herkende de levende vlammen. Ze begroette hen.

Het vuur vroeg haar wie ze was.

Jullie meester, antwoordde Sihiri.

Drakenvuur was een heel primitieve vorm van toverkracht, maar niettemin was het magie; en Sihiri wist hoe ze daarmee om moest gaan. Zonder veel weerstand te bieden, lieten de vlammen

zich door haar Opzuigen. Magie vulde heel haar wezen. De vermoeidheid viel van haar af. Haar huid trok niet langer.

In een mum van tijd had het vuur de touwen rond haar armen weg geschroeid, samen met haar jurk. Haar schouders kraakten luid toen Sihiri hen ronddraaide. Ze opende de ogen in haar handpalmen en zag de prachtige, bloedrode vlammen om haar heen dansen.

‘Dank je,’ fluisterde ze.

Snel balde Sihiri de pas opgezogen magie samen voor een eeuwenoud trucje. Ze nam de kleur van haar omgeving aan, zodat ze leek te verdwijnen.

Nadat de vlammen waren gedoofd, hield Sihiri haar handpalmen voor haar gezicht. De verdwijntruc was gelukt. Als ze goed keek zag ze de randen van haar oogloze hoofd, maar voor de rest waren er slechts doffe, sperijzeren platen die het plafond, de vloer en de muren van de ronde ruimte volledig bezetten.

‘Ellendige draak!’ tierde de tovenaar. ‘Ze is volledig opgebrand! Ik had die Magiezuiger nodig. Ze...’

Hij stopte abrupt toen een hoge stem van buiten de ruimte weerklonk: ‘Ze komen!’

Met één oog keek Sihiri naar de draak. Zijn schubben waren zwarter dan een maanloze nacht. Haar andere handpalm richtte ze naar de tovenaar. Naarmate het beschermerschild rond de man oploste, zag Sihiri dat zijn lichaam een stuk minder indrukwekkend was dan zijn stem. Zijn rug was licht gekromd en zijn haar was even wit als zijn ogen. Stijf als de oude man die hij was, liep hij naar de enige deur in het ronde vertrek. Net als alles in de kamer was die van massief sperijzer.

‘De mensen komen!’ riep de stem van buiten, vlak voor de tovenaar de deur open rukte.

Een tener meisje, nauwelijks meer dan een kind, en een slungelachtige tovenaar tuimelden naar binnen.

De draak loeide weer. Deze keer was zijn woede tegen het meisje gericht. Sihiri begreep hem. Er was iets vreemds aan dat schepsel.

‘Wat hebben jullie hier binnengebracht?’ donderde de stem van de oude tovenaar, versterkt door de akoestiek van de ruimte.

Het ongecoördineerde geschreeuw van tientallen mensen galmde de kamer binnen, en werd na elke gil luider.

Sihiri voelde het rode vuur opnieuw samenballen in het binnenste van de draak. Ze keek teleurgesteld toe hoe het tengere meisje een sperijzeren schild beetgreep en zich voor de twee tovenaars wierp. Onmiddellijk daarna vulden de levende vlammen de ruimte weer.

Voor de tweede keer Zoog Sihiri de magie uit het drakenvuur gretig op. Maar hoewel haar lichaam volliep met kracht, slaagde ze er niet in om exact dezelfde kleur als de vlammen aan te nemen. De magie in het vuur was te zwak. Ze moest maken dat ze daar wegwam, voor de tovenaar besepte dat ze niet was opgebrand.

Toen het vuur voor de tweede maal verdween waren de sperijzeren muren roodgloeiend, maar net als de tralies waarachter de draak gevangenzat waren ze ongeschonden. Dat ging niet op voor de gang waaruit het meisje en de jonge tovenaar waren verschenen. Die was niet meer dan een gapend gat in de rotsen.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ bulderde de oude tovenaar terwijl hij overeind kroop, ervoor zorgend dat hij niet van het enige plekje week dat niet gloeiend heet was.

Zijn magie schoot naar buiten en bezorgde de vuurdraak een

intense pijnsteek, die het beest in elkaar deed krimpen tot een zwarte bal met schubben.

‘Probeer dat nog eens en ik laat je in je eigen vuur verkolen!’ De man keek niet naar het wezen waartegen hij sprak. Met genoeg beseftte Sihiri dat zijn spierwitte ogen niets zagen. ‘Ik kan andere draken maken, gehoorzamere draken. Als je mijn bevelen nog niet kan opvolgen, hoe verwacht je dan ooit je ware bestemming te vervullen en de wilde sneeuwdraken te temmen?’

‘Heer...’ zei het meisje zachtjes, terwijl ze het sperijzeren schild neerlegde dat haar tegen het vuur had beschermd.

‘En jij!’ brulde de oude man. ‘Wie denk jij wel dat je bent om me hier te storen!’

‘Uw nederige dienaar, heer,’ antwoordde het meisje snel. ‘Niet meer dan dat.’

‘Sinds wanneer negeren nederige dienaren directe bevelen? Zelfs een tovenaars mag me hier niet lastigvallen, je hebt het resultaat van deze afleiding gezien!’

‘En wat zou het resultaat zijn,’ begon de slungel, ‘als niemand dapper genoeg was om u te melden dat de mensen het paleis hebben bestormd?’

‘Wat?’

‘Ze zijn overal, heer,’ ging het meisje verder. ‘Woedende boeren uit het noorden vullen de gangen en zalen van het paleis, terwijl de tovenaars zich hebben teruggetrokken in de experimentenzaal. Zelfs de bedienden hebben zich bij de woedende meute aangesloten.’

De oude tovenaars keerden hun beiden de rug toe en beende met grote passen door het grote, rokende gat van de gang. Het meisje en de slungel renden achter hem aan. Achter hen vloog de sperijzeren deur dicht en een luide metalige klik weerklonk toen hij

in het slot viel, gevolgd door de intriëste klaagzang van de vuur-draak.

‘Niet huilen,’ fluisterde Sihiri. Ze liet de betovering van zich afglijden, voor al haar magie was opgebruikt. ‘Die tovenaars zal vandaag nog sterven, dat beloof ik je.’

Ze kwam in de verleiding om haar laatste restje magie te gebruiken om de sperijzers tralies en ketenen van de draak te doen smelten, maar ze wist niet wat ze van dat beest kon verwachten. Zijn vuur was ongevaarlijk, maar een van die scherpe klauwen kon haar moeiteloos doormidden snijden. Daarom concentreerde Sihiri zich enkel op het slot in de deur, tot dat zozeer was gesmolten dat die openzwaaide.

‘Hou je goed, draak.’ Haar stem galmde door de ruimte terwijl ze naar buiten liep.

De draak bleef stil. Misschien vroeg hij zich af of ze zich aan haar belofte zou houden.

Naakt liep Sihiri door de smeulende tunnel die een paar ogenblikken geleden nog gang was. Haar blote voeten sisten telkens als ze op de hete rotsen neerzette, maar Sihiri voelde er niets van. Het gat dat de vlammen hadden gevormd leek eindeloos rechtdoor te lopen, maar na een paar meter vertakte de tunnel, en om de bocht werd hij een ongeschonden gang. Niet veel later liep Sihiri de treden op waar ze daarnet zo pijnlijk van af was gegleden.

De trap leidde naar een brede gang. Zonlicht viel door grote ramen naar binnen en verdeelde de lange ruimte in donkere en lichte vierkanten. Bijna alle gordijnen waren van de ramen gestolen, of half opgebrand. Sihiri rukte een stuk smeulende gouden stof van een gordijnstang en maakte er een geïmproviseerde jurk van. De zilveren band die het gordijn had samengehouden

bond ze om haar hoofd. Op die manier zouden de mensen haar oogloze gezicht niet zien.

Sihiri richtte beide handpalmen op zichzelf. Ze was een kop groter dan de gemiddelde mens, en ze had het blonde haar dat zowel tovenaars als Magiezuigers kenmerkte. Wanneer de mensen haar zagen zouden ze een tovenaars zien, en dat was precies wat Sihiri wou.

Verderop weerklonk al de hele tijd gebons. Op haar gemak liep Sihiri erheen. De gang mondde uit op een boogvormige, dubbele poort. Zware houten balken waren over de volledige breedte voor de ingang getimmerd, maar er was geen soldaat om de deuren te beschermen.

Het was slechts een kwestie van tijd voor de mensen erdoorheen braken, maar Sihiri had geen zin om te wachten. In haar lange leven had ze haar gebreken leren aanvaarden. Een daarvan was ongeduld. Een ander was spilzucht. Als ze eenmaal magie in haar handen voelde gonzen, kon ze het niet laten die zo snel mogelijk op te gebruiken. Na meer dan duizend jaar wist Sihiri dat het geen zin had om tegen haar natuur in te gaan, en ze liet haar snel slinkende magie naar buiten vloeien.

Een groene knop verscheen uit de flinterdunne spleet tussen twee marmeren vloerstenen. Het twijgje groeide razendsnel, tot een dun boompje tegen een van de deuren aan leunde. Het wroong zichzelf onder de balken die de poort dichtielden, terwijl het dikker werd. De eerste balk brak al snel, en de tweede werd met spijkers en al uit de muur getrokken.

Sihiri zette het meteen op een lopen toen de deuren openvlogen. Achter zich zag ze een bende ongecoördineerde mensen binnenstormen. Ze hieven hun hooivorken, schoppen en ander werkmateriaal, waar Sihiri geen naam voor kende, terwijl ze onsamenvhangende leuzen schreeuwden.

Sihiri glimlachte toen ze iemand 'Grijp die tovenaars!' hoorde roepen.

Zonder te twifelen rende ze gangen door en trappen op. Al de hele tijd voelde Sihiri een enorme samengebalde kracht ergens in het gebouw, en daar ging ze nu recht op af.

Het duurde niet lang voor ze halt hield voor een dubbele deur, die veel minder indrukwekkend was dan de grote poort van daarnet. Een hooivork werd geworpen, maar Sihiri sprong al weg van de deuren en nam de kleur van de omgeving aan.

De mensenmassa ramde tegen de deur. Het hout versplinterde, en zonder te stoppen stormden de mensen de kamer binnen.

Sihiri trippelde achter hen aan. De angel achter haar nekwerfel klopte van verlangen. Zelden had ze zoveel magie bij elkaar gevoeld.

De chaos die in de kamer heerste, was al even zeldzaam. De ramen waren aan diggelen geslagen, en steeds meer mensen vloeiden via die weg naar binnen. Ze bekommerden zich schijnbaar niet om de rode strepen die de glasscherven op hun lichaam achterlieten. Het enige waar de mensen oog voor hadden, waren de tovenaars: lange mannen en vrouwen met blond haar, hun veelkleurige ogen glanzend door de magie die in hun lichaam huisde. Ze werden bij bosjes gedood. Als het niet door een verroest zwaard of een zeis was, dan door het rode vuur dat zich razendsnel door de kamer verspreidde.

De oude tovenaar van daarnet was ook in de zaal, maar hij leek zich niets aan te trekken van het gegil en het gemoord. Zijn witte ogen veranderden in pikzwarte poelen, terwijl een grijze mist zich door de ruimte verspreidde. Witte bliksemschichten verschenen uit het niets en boorden zich in de mensen, soms in wel drie tegelijk.

Met grote, vaste passen liep Sihiri tussen de lijken door. Ze had niet langer de kleur van haar omgeving. Haar magie was opgebruikt. Tijd om nieuwe in zich op te nemen, en meteen ook haar belofte aan de draak in te lossen.

Hoewel ze weer zichtbaar was, lette niemand op Sihiri terwijl ze de oude tovenaar van achteren naderde. De lange slungel van daarnet stond vlakbij, maar hij had alleen oog voor het meisje dat daarnet ook bij hem was, en dat nu hysterisch gilde. Ze was gewond. Sihiri hoopte dat ze zou sterven, want er was iets serieus mis met dat kind. Ze kreeg kippenvel van haar gegil.

Na een paar passen stond Sihiri vlak achter de tovenaar. Haar nekwervel schoof een halve vinger naar rechts en haar angel schoot naar buiten. De scherpe punt schoot over haar hoofd en boorde zich midden in de nek van de man, waar ze zijn magie het snelst kon Opzuigen.

De bliksem en de mist verdwenen op slag, maar voor Sihiri alle magie uit de tovenaar had getrokken, stormde een mens op hem af. De boer ramde zijn speer in de oude buik, en de tovenaar klapte dubbel. Sihiri's angel schoot uit zijn nek.

'Indaga, stop met dat gegil,' gromde de tovenaar, met een door pijn verstikte stem.

Het tengere meisje stopte eindelijk met schreeuwen.

Sihiri schoot achteruit toen twee tovenaars op haar afliepen. Even dacht ze dat die twee haar angel hadden gezien, tot ze beseftte dat het duo voor de oude man kwam. De ene greep hem bij zijn schouders, terwijl de andere de speer uit zijn buik rukte.

Ondertussen borrelde de gestolen toverkracht in Sihiri's binnenste. De oude man was nog krachtiger dan ze had gedacht! Slechts één keer eerder had Sihiri dit soort magie Opgezogen,

honderden jaren geleden, maar ze herkende het gevoel onmiddellijk. Die oude man had het Zicht.

Voor ze het kon tegenhouden, ramde een visioen op Sihiri in. Om zich heen zag ze niet langer de chaos van vechten en sterven. De rode gloed van het vuur verdween.

Sihiri wist onmiddellijk waar ze was: diep in het zuiden van de wereld. Het was slechts een paar dagen geleden dat ze in deze kamer had gestaan, maar hij zag er heel anders uit. De muren waren gebarsten en de vloer bedekt met een zwarte laag vuil. Het glas was uit het raamkozijn verdwenen, waardoor er een gapend gat in de muur overbleef. Door het gat zag Sihiri geen verbrand gras op het binnenplein, geen modderige waterpoel. Er was alleen zand, door de wind in grote hopen tegen de vervallen gebouwen geblazen.

Twee mensen kregen vorm. Ze zaten dicht bij elkaar op de grond. Het vuil had zwarte strepen op hun kleren getrokken.

Naarmate de vormen scherper werden, zag Sihiri dat het helemaal geen mensen waren. Het meisje had een huid wit als ijs, maar haar lange lokken en haar ogen waren rood als het levende vuur.

Een vuurdraak in mensengedaante, fluisterde het visioen tegen Sihiri.

De jonge man was zo lang als alleen tovenaars en Magiezuigers zijn, en zijn haar was goud als de zon. In zijn gezicht – dat aan de rechterkant bedekt was met oude brandwonden – zaten veelkleurige ogen. Een tovenaar.

Hij streelde met de toppen van zijn vingers over de witte wangen van het meisje, trok kleine cirkels rond haar ogen. Daarna boog hij naar haar toe, en trok met zijn lippen het spoor van zijn vingers na. Hij stopte bij haar oor, en fluisterde iets wat Sihiri niet kon verstaan.

Nadat hij zijn hoofd weer had weggetrokken, deed het visioen zijn stem weergalmen: 'Laten we de wereld redden, koningin van verdriet.'

Het meisje antwoordde: 'Laten we dat doen, koning van verlangen.'

Door de magie van het visioen voelde Sihiri wat ze van plan waren.

'Nee,' siste ze binnensmonds. 'Niemand dooft het levende vuur, over mijn lijk!'

Het koppel verdween op slag, en voor Sihiri besepte wat er gebeurde, stond ze weer in het tovenaarspaleis. Proefbuizen knalden op de grond en verspreidden hun magische inhoud sissend en rokend. Het rode vuur veranderde zowel mensen als tovenaars in grote gillende fakkels.

'Deze wezens verdienen het niet om gered te worden,' siste Sihiri. Het enige wat tovenaars konden, was de wereld in chaos veranderen.

'Naar de bergen,' hoorde Sihiri iemand roepen. 'Naar het zuiden!'

Enkele lange, blonde mannen grepen de oude tovenaars en het tengere meisje beet, en sleurden hen mee. Als één man achtervolgden de tovenaars hen. Sihiri voegde zich bij de tovenaars zonder dat iemand vreemd opkeek. Met de mensen vlak op hun hielen stormden ze de kamer uit.

Terwijl ze door het paleis holden, en later, toen ze over de smalle pas liepen die de aangrenzende bergketen in leidde, klonken de tovenaars steeds angstiger. Ze wisten dat het rode vuur in het zuiden was losgebroken. Elke dag werd het er een beetje heter, verdampte er meer water, vlogen meer bomen spontaan in brand. Een paar tovenaars wilden naar het noorden vluchten, maar veel

meer stemmen riepen dat het daar nog erger was. Het vuur trok alle warmte uit het noorden, waardoor het op termijn in een levenloze ijsvlakte zou veranderen.

Op het punt waar de pas steil omhoog begon te gaan, beval de oude tovenaars dat ze hem moesten loslaten. Zodra de ondersteunende handen verdwenen, zakte hij in elkaar.

‘Dit is ver genoeg.’ Zijn stem bevatte nog nauwelijks een schaduw van de kracht die hij eerder had uitgestraald. ‘Laat me hier achter, en laat Indaga bij me.’

Even twijfelde Sihiri wat ze zou doen: kijken wat er met die twee zou gebeuren, of achter de tovenaars aan, die al verder de bergen in trokken. Maar dat tweetal zou duidelijk niet lang meer leven. Het bleke gewaad van de tovenaars was vanaf de borst tot de tenen doorweekt met bloed, en het meisje had een enorme, onsmakelijk ogende snee in haar voorhoofd.

Sihiri liep verder, en keek niet achterom toen de kreten van honderden mensen achter haar weerklonken. Ze stopte zelfs niet toen ze de oude tovenaars een kracht voelde oproepen die zijn stervende lichaam onmogelijk kon bevatten. Lopend keerde ze een van haar handpalmen naar achteren. Een glanzende gouden muur had zich vlak achter de tovenaars en het meisje gevormd. Ze leek de hele wereld in tweeën te snijden.

‘Ziehier het schild dat de tovenaars in hun verbanningsoord zal opsluiten,’ daverde de magische stem van de stervende man. ‘Niemand zal door de Grote Muur heen gaan, mens noch dier noch tovenaars. Vanaf vandaag zijn de tovenaars uit jullie leven verdwenen.’

Sihiri zou die wezens nooit begrijpen. Door de wereld in tweeën te delen, maakte de tovenaars dat wat ‘de Grote Ramp’ werd genoemd alleen maar erger. De hitte van het zuiden kon de

kou van het noorden nu niet meer opheffen.

Sihiri vloekte binnensmonds, want ze voelde dat zelfs zij niet door die gouden grens kon. Ze zat samen met de tovenaars opgesloten in het zuiden. Dat betekende dat ze niet bij die draak in mensengedaante kon komen.

Niet erg, suste Sihiri tegen zichzelf. Ze moeten met z'n tweeën zijn om de Grote Ramp ongedaan te maken.

Ze zou dicht bij de tovenaars blijven...